

Retsgrundlaget for tilbagebetaling af social pension og sygedagpenge

Retsgrundlaget for krav om tilbagebetaling af for meget udbetalt social pension og sygedagpenge. Spørgsmål om, hvorvidt modtageren har været i »ond tro« med hensyn til det udbetalte beløb, samt om betydningen af acontoudbetalinger af pension og af den såkaldte dobbelte forsørgelsessituation.

FOB nr. 87.185

(J. nr. 1986-717024).

Muskelsvindfonden klagede for A over en afgørelse fra Amsankenævnet for Viborg Amt om tilbagebetaling af for meget udbetalt pension for tiden fra den 1. januar til den 31. december 1984 og tilbagebetaling af for meget udbetalte sygedagpenge for tiden fra den 28. maj til den 30. juni 1984. For så vidt angik det første tilbagebetalingskrav - 12.613 kr. i pension - lagde amsankenævnet vægt på, at det var meddelt A, at der var tale om en acontoudbetaling. Hjemmel for tilbagebetalingskravet fandt amsankenævnet i »principperne i pensionslovens § 42«. Med hensyn til det andet tilbagebetalingskrav - 5.666 kr. i sygedagpenge - fandt amsankenævnet, at A havde modtaget beløbet »imod bedre vidende«, idet han den 28. maj 1984 var »bragt i ond tro«.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at A den 6. oktober 1983 ansøgte om invalidepension. Den 4. januar 1984 traf Socialforvaltningen i Kjellerup Kommune afgørelse om at yde A forskud på pension - den mellemste invalidepension - med virkning fra den 1. februar 1984.

I anledning af at der skulle udbetales forskud på pension, havde A den 23. december 1983 ansøgt socialforvaltningen om fravigelse af socialindkomsten. I ansøgningseskemaet i rubrikken »Forventet fremtidig årlig indkomst (brutto)« havde A under »Anden pension, index m.v.« anført 58.000 kr.

Ifølge kommunens journalark drøftede A den 3. februar 1984 telefonisk spørgsmålet om den da udeblevne pensionsudbetaling med socialforvaltningen. I journalarket var bl.a. anført:

» ...

Han ville gerne have udbetalt et acontobeløb, dette har jeg lovet ham, jeg har samtidig gjort opmærksom på, at hvis han efter det foreliggende beregningsgrundlag så får for meget udbetalt, kan han komme til at betale det for meget udbetalte tilbage.

...«

Den 21. februar 1984 ansøgte A om sygedagpenge (bl.a. på grundlag af en frivillig sikring). A var fuldt uarbejdsdygtig fra den 13. februar 1984. Han var ophørt med sin selvstændige forretning den 11. februar 1984. A modtog herefter sygedagpenge (svarende til ca. 86.000 kr. årligt).

Den 2. marts 1984 traf Revaliderings- og Pensionsnævnet for Nordjyllands Amt afgørelse om at tilkende A den højeste invalidepension fra den 1. november 1983.

Den 8. marts 1984 drøftede A med forvaltningen konsekvenserne af den tilkendte pension. Det blev ifølge forvaltningens journalark aftalt med A, at han »i forbindelse med udfyldelsen af selvangivelsen får sin revisor til at udfærdige en opgørelse over indkomsten i perioden 1. november 1983-14. februar 1984 samt fremtidig indkomst fra den 14. februar 1984.

Aftalt, at man indtil ovennævnte dokumentation foreligger, kun udbetaler invaliditetsbeløbet og erhvervsudygtighedsbeløbet«.

Socialforvaltningen modtog den 3. april 1984 en skrivelse fra Forsikrings-selskabet Baltica med anmodning om oplysninger om grundlaget for pensionstilkendelsen. Forvaltningen sendte forsikrings-selskabet sådanne oplysninger.

Under en telefonsamtale den 28. maj 1984 med forvaltningen oplyste A, at han havde tegnet en invaliditetsforsikring i Baltica. Sagen var under behandling. A lovede at rette henvendelse til forvaltningen, »såfremt han får noget udbetalt for samme periode, som dagpenge er udbetalt for fra forsikringen«.

A's revisor havde til forvaltningen indsendt en opgørelse over A's økonomiske forhold. På dette grundlag foretog forvaltningen i skrivelse af 15. juni 1984 til A en beregning af hans pensionsforhold. Der var tale dels om en efterbetaling, dels om en ny beregning pr. 1. juli 1984. Baggrunden

herfor var, at dagpengeudbetalingen ophørte den 30. juni 1984 med henvisning til varighedsbegrænsningen i dagpengelovens § 26, stk. 4.

I skrivelsen anførte forvaltningen:

»Såfremt der senere bliver udbetalt anden pension, skal det meddeles pensionskontoret, da der så kan blive tale om modregning af udbetalt grundbeløb og pensionstillæg.«

Forsikringselskabet Baltica meddelte i skrivelse af 26. oktober 1984 A, at han for tiden fra den 22. december 1983 til den 22. december 1984 var berettiget til 70.791,60 kr. i invaliditetserstatning (efter skat 36.812,60 kr.). A var i øvrigt berettiget til en årlig ydelse.

Den 28. november 1984 bad A forvaltningen oplyse, om der skulle ske en regulering af pensionen efter den udbetalte invaliderente.

I forvaltningens journalark for den 21. december 1984 er der om telefonsamtalen den 28. november 1984 mellem A og forvaltningen anført følgende:

»... ligeledes gøres sikrede opmærksom på, at han den 28. maj 1984 gjorde forvaltningen opmærksom på, at han havde en invaliditetsforsikring, som han mente, han var berettiget til at få noget udbetalt fra. Sikrede blev i den forbindelse orienteret om dagpengelovens regler m.h.t. beløb, der udbetales i anledning af sygdom andetsteds fra, og at der kunne blive tale om tilbagebetaling hertil, hvis beløbet, der udbetaltes, oversteg dagpengegivende indtægt sammen med udbetalte dagpenge og for samme periode. Sikrede lovede på det tidspunkt at oplyse forvaltningen om det, såfremt han fik et erstatningsbeløb udbetalt. Orienterede sikrede om, at forvaltningen skal have undersøgt, hvilket beløb af erstatningen der vedrører samme periode, som dagpenge er udbetalt for, der vil derefter blive fremsendt krav om tilbagebetalingsbeløbet.

...«

Socialforvaltningen meddelte i anledning af A's henvendelse den 28. november 1984 i skrivelse af 13. december 1984 A, at der ville blive foretaget en regulering af pensionen i tiden fra den 1. januar til den 31. december 1984. Forvaltningen henviste til, at forvaltningen i skrivelsen af 15. juni 1984 havde gjort A opmærksom på, at det kunne komme på tale at fore-

tage en regulering af grundbeløb og pensionstillæg, hvis A fik udbetalt en pension.

Socialforvaltningen meddelte i skrivelse af 28. december 1984 A, at det for meget udbetalte pensionsbeløb udgjorde 12.613 kr.

Efter at forvaltningen fra Baltica havde modtaget oplysning om, hvilket beløb der var udbetalt for perioden fra den 14. februar til den 30. juni 1984, rejste forvaltningen i skrivelse af 8. marts 1985 til A krav om tilbagebetaling af 22.756 kr. i dagpenge; forvaltningen henviste til bestemmelsen i § 24, stk. 8, i dagpengeloven.

A klagede i skrivelse af 2. april 1985 til Amtsankenævnet for Viborg Amt over afgørelsen i dagpengesagen.

A havde i en skrivelse, der blev modtaget den 9. januar 1985 i Amtsankenævnet for Viborg Amt, klaget over tilbagebetalingskravet vedrørende pension - 12.613 kr. Han havde henvist til, at hans revisor i februar 1984 havde fremsendt alle økonomiske oplysninger til forvaltningen - herunder også oplysning om den private pensionsforsikring.

I skrivelse af 14. maj 1985 tog amtsankenævnet stilling til denne klage; amtsankenævnet tiltrådte forvaltningens afgørelse med følgende begrundelse:

»Det sociale udvalgs krav efter lov om social pension § 42 om tilbagebetaling af for meget udbetalt pension godkendes med udvalgets begrundelse.

Ankenævnet har herved lagt til grund, at klager efter eget ønske i juni 1984 fik pension beregnet uden hensyntagen til privat pension, og at det da meddeltes, at eventuel privat pension kunne medføre krav om tilbagebetaling.«

I anledning af A's klage over socialforvaltningens afgørelse om tilbagebetaling af dagpenge udtalte forvaltningen følgende i skrivelse af 7. juni 1985 til amtsankenævnet:

» ...

Den 28. maj 1984 oplyste sikrede til forvaltningen at have tegnet en invaliditetsforsikring, som han mente sig berettiget til at få udbetalt invaliderente fra. Pgl. blev orienteret om dagpengelovens regler om, at dagpenge sam-

men med andre ydelser, der udbetales i anledning af sygdom, ikke kan overstige dagpengegivende indtægt, hvorfor en eventuel udbetaling fra forsikringsselskabet kunne betyde, at der skal tilbagebetales et beløb til forvaltningen. Sikrede lovede derfor at henvende sig til dagpengeafdelingen, hvis der blev udbetalt et beløb fra forsikringen, der vedrører samme periode som dagpengeudbetalingen.

Den 13. december 1984 modtog dagpengeafdelingen kopi af skrivelse pr. 26. oktober 1984, som pgl. have afleveret til pensionskontoret. Af skrivelseren fremgik, at pgl. havde fået udbetalt invaliderente for tiden 22.12.83-22.12.84 med brutto kr. 70.791,60.

Pgl. gøres den 17. december 1984 opmærksom på, at forvaltningen vil kræve tilbagebetaling af det beløb, pgl. har modtaget, for så vidt beløbet sammen med dagpengene overstiger dagpengegivende indtægt. Kravet fremsættes i h.t. dagpengelovens § 24, stk. 9. Pgl. mener kravet om tilbagebetaling fremsættes for sent. Han orienteres om, at regning vil blive fremsendt herfra, når forsikringsselskabet har oplyst forvaltningen, hvor stor en del af det udbetalte beløb der vedrører perioden 14. februar 30. juni 1984.

Den 8. marts 1985 fremsendtes brev til sikrede om tilbagebetalingskrav samt regning på kr. 22.756.

Forvaltningen er af den opfattelse, at pgl. var gjort bekendt med dagpengelovens § 24, stk. 9, inden udbetalingen fra forsikringsselskabet fandt sted, hvorfor han måtte være klar over, at et krav om tilbagebetaling kunne komme.

...«

Muskelsvindfonden rettede henvendelse til amtsankenævnet om sagen vedrørende tilbagebetaling af dagpenge. Fonden anførte,

at bestemmelsen i dagpengelovens § 24, stk. 9, alene er en beregningsregel, der ikke kan danne grundlag for et tilbagebetalingskrav,

at et tilbagebetalingskrav alene ville kunne støttes på tilbagebetalingsregler i dagpengelovens § 50,

at A ikke på tidspunkterne for udbetalingerne havde modtaget dagpenge med urette,

at A fra begyndelsen havde oplyst socialforvaltningen om alle sine økonomiske forhold,

at der ikke i dagpengeloven er hjemmel til at udbetale dagpenge med forbehold eller lignende, og at der i øvrigt ikke var taget et sådant forbehold,

at A havde modtaget dagpengebeløbene i god tro,

at tilbagebetalingskravet først var rejst et halvt år efter sidste dagpengeudbetaling og først formuleret skriftligt 9 måneder efter sidste udbetaling, og

at tilbagebetalingskravet ikke kunne støttes på en ulovbestemt regel om dobbeltforsørgelse, idet der ikke var tale om to ydelser af social karakter fra det offentlige.

Muskelsvindfonden anmodede endvidere amtsankenævnet om at genoptage sagen om tilbagebetaling af pension - bl.a. under hensyn til den sammenhæng, der var mellem dagpengesagen og pensions sagen. Til støtte for, at tilbagebetalingskravet ikke kunne gøres gældende, anførte Muskelsvindfonden,

at reguleringsbestemmelsen i § 39 i pensionsloven er uden betydning for, om der kunne stilles tilbagebetalingskrav,

at tilbagebetalingsspørgsmålet skulle afgøres efter bestemmelsen i §§ 41 og 42 i pensionsloven,

at A ikke havde tilsidesat sin oplysningspligt; han havde bl.a. i sin ansøgning om fravigelse af socialindkomsten allerede i december 1983 gjort opmærksom på, at han havde en privat forsikring,

at A løbende havde holdt kommunen underrettet om sine økonomiske forhold,

at ydelserne på udbetalingstidspunkterne ikke blev udbetalt med urette,

at det for meget udbetalte pensionsbeløb ikke var af en sådan størrelse, at dette i sig selv skulle bringe A i ond tro,

at der ikke i pensionsloven er hjemmel til at udbetale pension med forbehold eller lignende, og

at tilbagebetalingskravet ikke kunne støttes på en ulovbestemt regel om dobbeltforsørgelse, idet der ikke var tale om to ydelser af social karakter fra offentlige myndigheder.

I sin afgørelse i en skrivelse til A anførte Amsankenævnet for Viborg Amt følgende:

»Forudsætningen for at fremsætte et tilbagebetalingskrav vedrørende uretmæssig oppebåret dagpenge er, at De har modtaget dagpengeydelsen mod bedre vidende.

Det fremgår ikke af sagens akter, at det sociale udvalg ved udbetaling af sygedagpenge i tiden 13. februar-28. maj 1984 har taget forbehold med hensyn til størrelsen af dagpengeudbetalingen, såfremt De fik udbetalt en privat pensionsforsikring. Oplysningerne om at De muligvis fik udbetalt en privat pensionsforsikring var kendt i pensionsafdelingen, og ankenævnet finder således, at dagpengeafdelingen har haft forudsætninger for at tage et forbehold.

Ankenævnet finder det ikke godtgjort, at De har modtaget sygedagpengeudbetalingerne imod bedre vidende i tiden 13. februar-28. maj 1984.

Derimod finder ankenævnet, at De den 28. maj 1984 blev bragt i ond tro med hensyn til at kunne modtage dagpengeudbetalingen uafhængig af en eventuel forsikringsydelse dækkende samme periode. Ankenævnet finder således, at det sociale udvalgs tilbagebetalingskrav kan gøres gældende for perioden 28. maj-30. juni 1984.

Hvad angår tilbagebetalingskravet vedrørende uretmæssig oppebåret pension, finder ankenævnet fortsat grundlag for at godkende det sociale udvalgs krav efter lov om social pension § 42.

Ankenævnet har lagt vægt på, at det blev meddelt Dem, at der var tale om acontoudbetaling, fordi endelig beregning ikke har kunnet foretages. Med udgangspunkt i dette forbehold skønner ankenævnet, at De burde have været i tvivl om beløbets endelighed, og at principperne i pensionslovens § 42 giver grundlag for et krav om tilbagesøgning.«

Vedrørende Deres informationspligt har ankenævnet, som det fremgår, lagt vægt på, at oplysninger, der er tilgået en afdeling i social- og sundhedsforvaltningen, må anses for kendte i den samlede social- og sundhedsforvaltning.

...«

I klagen til mig anførte Muskelsvindfonden i det væsentlige det samme, som fonden havde anført over for amtsankenævnet.

Socialforvaltningen i Kjellerup kommune anførte i en udtalelse i anledning af klagen, at det ikke var korrekt, at tilbagebetalingskravene ikke var rejst umiddelbart i tilknytning til udbetalingen fra forsikringsselskabet. A var imidlertid flere gange forud for den 8. marts 1985 klart gjort opmærksom på, at tilbagebetaling kunne komme på tale.

Amtsankenævnet havde i en udtalelse i anledning af klagen ikke yderligere bemærkninger.

Jeg udtalte følgende i en skrivelse til Muskelsvindfonden:

1. Ved min bedømmelse af sagen lægger jeg til grund, at der - efter den stedfundne regulering af tilbagebetalingsbeløbet - ikke foreligger tvist om tilbagebetalingsbeløbenes størrelse.

2. Jeg er enig med Muskelsvindfonden i, at reguleringsbestemmelsen i (den dagældende) § 24, stk. 9, i dagpengeloven og § 39 i pensionsloven ikke i sig selv kan danne grundlag for tilbagebetalingskravene. Amtsankenævnet deler - så vidt ses - denne opfattelse. Jeg kan i øvrigt henvise til den sag, der er omtalt i ombudsmandens beretning for 1980, s. 184.

3. Amtsankenævnet har truffet afgørelserne i skrivelsen af 8. oktober 1985 på grundlag af dagpengelovens § 50 og lov om social pension §§ 41 og 42. Disse bestemmelser har følgende indhold:

§ 50 i dagpengeloven:

»Personer, der modtager ydelser efter denne lov, skal underrette arbejdsgiveren og det sociale udvalg om forandringer i deres økonomiske forhold, der kan medføre ændring eller bortfald af ydelserne.

Stk. 2. Har en person undladt at give oplysninger som krævet i stk. 1 eller i øvrigt mod bedre vidende uberettiget modtaget ydelser efter denne lov, skal det beløb, der med urette er modtaget, tilbagebetales.

Stk. 3. Inddrivelsen sker efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter.«

§ 41 i pensionsloven:

»Pensionisten skal oplyse det sociale udvalg om forandringer i forhold, der kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af pensionen.

Stk. 2. Pensionisten skal oplyse om flytning. Ved flytning til en anden kommune her i landet skal henvendelse om fortsat udbetaling ske til tilflytningskommunen.«

§ 42 i pensionsloven:

»Hvis en pensionist har tilsidesat sin oplysningpligt efter § 41 eller i øvrigt mod bedre vidende uberettiget har modtaget pension, skal pensionisten eller dennes dødsbo tilbagebetale det beløb, der er modtaget med urette.«

Tilbagebetalingsbestemmelsen i dagpengelovens § 50 er (nu) omtalt i Sikringsstyrelsens vejledning af 30. januar 1987 om dagpenge, pkt. 104, hvor følgende er anført:

»Har en person mod bedre vidende uberettiget modtaget ydelser efter dagpengeloven, skal det beløb, der er modtaget med urette, betales tilbage. Dette gælder også, når der er udbetalt for meget i dagpenge, fordi pligten til at give oplysninger om indtægtsændringer er tilsidesat.

...«

Tilbagebetalingsbestemmelsen i § 42 i pensionsloven er omtalt i Sikringsstyrelsens vejledning af 5. september 1984 om social pension, pkt. 168, hvor følgende er anført:

»Pension (og andre sociale ydelser), der objektivt er bestemt til at anvendes til almindelige leveomkostninger, kan efter retspraksis som hovedregel ikke kræves tilbage. Tilbagebetalingsbestemmelsen i pensionslovens § 42 danner en snævert begrænset undtagelse fra denne regel.

Bestemmelsen fastslår, at hvis en pensionist har tilsidesat sin oplysningspligt efter § 41 eller i øvrigt mod bedre vidende uberettiget har modtaget pension, skal pensionisten eller dennes dødsbo tilbagebetale det beløb, der er modtaget med urette.

Bestemmelsen omfatter de tilfælde, hvor pensionisten har udvist svig, dvs. tilfælde hvor pensionisten forsætligt har fremkaldt, vedligeholdt eller udnyttet en vildfarelse hos det sociale udvalg. Herudover omfatter bestemmelsen tilfælde, hvor pensionisten uden at gøre sig skyldig i svig ved modta-

gelsen dog har været vidende om, at udbetalingen beroede på en vildfarelse hos det sociale udvalg. Her kan være tale om, at det sociale udvalg er gået ud fra en fejlagtig forudsætning med hensyn til de kendsgerninger, der er af betydning for pensionsudbetalingen, eller at udvalget har anlagt en forkert fortolkning af de gældende regler.

Bestemmelsen forudsætter, at pensionisten har handlet forsætligt, altså at han har været i ond tro med hensyn til sin ret til den udbetalte pensionsydelse.

Almindelige retsprincipper om tilbagebetaling af urigtigt udbetalte beløb fører imidlertid til, at der i begrænset omfang kan kræves tilbagebetaling uden for bestemmelsens område. Det gælder efter omstændighederne i tilfælde, hvor en udbetalingsfejl skyldes forkerte oplysninger, der hidrører fra pensionisten, uden at det kan fastslås, at betingelsen om forsæt er opfyldt, og hvor kommunen ikke har haft mulighed for at opdage fejlen.

...«

4. Som det fremgår af de gengivne bestemmelser, forudsætter en direkte anvendelse af tilbagebetalingsbestemmelserne, at den pågældende har handlet forsætligt, d.v.s. har været i ond tro med hensyn til det udbetalte beløb, f.eks. derved, at den pågældende har undladt at opfylde sin oplysningspligt med hensyn til en relevant omstændighed vedrørende beregningen af ydelserne. Endvidere vil tilbagebetaling i visse særlige tilfælde kunne kræves, hvor udbetalingen kan siges at skyldes en vildfarelse hos forvaltningen, og den pågældende må vurderes som nærmest til at bære tabet ved den opståede fejl.

I et tilfælde som det foreliggende, hvor udbetalingen ikke kan siges at skyldes en vildfarelse hos forvaltningen (jf. nedenfor), skal der foreligge et subjektivt kritisabelt forhold hos den pågældende.

5. Om socialforvaltningens kendskab til (A's) pensionsforsikring og om (A's) oplysninger herom til forvaltningen er følgende oplyst:

- Socialforvaltningen modtog i slutningen af december 1983 i ansøgningskemaet om ændring af socialindkomsten oplysning om, at (A) havde en »Anden pension ... m.v.« på 58.000 kr. - den afvigende socialindkomst blev faktisk anvendt ved pensionsberegningen,

- socialforvaltningen modtog den 3. april 1984 en skrivelse fra forsikrings-selskabet Baltica med anmodning om oplysning om (A's) forhold,

- socialforvaltningen modtog den 28. maj 1984 under en telefonsamtale med (A) oplysning om forsikringen,

- (A) gav oplysning om forsikringsudbetalingen til forvaltningen den 28. november 1984.

Således som sagen foreligger oplyst, finder jeg ikke at kunne lægge til grund, at (A) i forhold til forvaltningen har handlet på en måde med hensyn til oplysning om pensionsforsikringen, der kan karakteriseres som kritisabel.

6. Ved udbetalingen af *forskud på pension* og *pension* blev der taget forbehold for så vidt angår beløbenes størrelse. Med hensyn til *forskud på pensionen* blev den efter det oplyste beregnet under hensyn til bl.a. en pensionsindtægt på 58.000 kr., og der blev den 3. februar 1984 taget forbehold for rigtigheden af beregningsgrundlaget. For så vidt angår *den højeste invalidepension*, blev denne efter det oplyste i en periode kun udbetalt med de indkomstuafhængige beløb (invaliditetsbeløb og erhvervsud-ygtighedsbeløb). Jeg må forstå, at denne fremgangsmåde havde baggrund i, at der kunne ventes en pensionsudbetaling fra et forsikrings-selskab. Alternativet til denne fremgangsmåde kunne være, at pensionsydelse ikke blev udbetalt, før forsikringsforholdene var afklaret.

Selv om der i pensionsloven ikke er hjemmel til i almindelighed at foretage udbetalinger med forbehold og lignende med den virkning, at udbetalte beløb alene med henvisning hertil senere kan kræves tilbagebetalt, mener jeg, at der i den foreliggende sag gør sig sådanne forhold gældende, at jeg ikke finder at have grundlag for at kritisere, at der er stillet krav om tilbagebetaling af det for meget udbetalte pensionsbeløb. Jeg henviser i øvrigt til det, jeg har anført nedenfor om tilbagebetaling i dobbeltforsørgelssituationen.

7. Amsankenævnet har fundet, at (A) har modtaget *dagpengebeløbet* på 5.666 kr. »imod bedre vidende«, idet han den 28. maj 1984 var »bragt i ond tro«.

Som anført ovenfor under 5 finder jeg ikke, at (A) i forhold til forvaltningen har handlet på en måde med hensyn til oplysning om forsikringsforhold, der kan karakteriseres som kritisabel. Jeg kan derfor ikke være enig med amsankenævnet i, at betingelserne i dagpengelovens § 50 for at kræve tilbagebetaling er opfyldt.

Jeg foretager imidlertid ikke videre vedrørende spørgsmålet. Jeg henviser til, at der må antages at gælde en ulovhjemlet ret til at kræve tilbagebetaling i dobbeltforsørgelsessituationer. Dette er antaget i en højesteretsdom fra 1959 (offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 1959, s. 321-23).

Dobbeltforsørgelse antages at foreligge, *hvis* flere ydelser kommer til udbetaling som en direkte følge af den samme begivenhed, *hvis* ydelserne dækker den samme tidsmæssige periode, og *hvis* ydelserne må antages at dække samme behov eller formål. Om der på ulovbestemt grundlag kan rejses tilbagebetalingskrav i en sådan dobbeltforsørgelsessituation, må bero på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde. I vurderingen heraf må der efter min opfattelse indgå, *om* der er tale om udbetaling af et beløb med tilbagevirkende kraft, *om* den pågældende hermed får rådighed over et større engangsbeløb, *om* den pågældende på tidspunktet for udbetalingen af den sociale ydelse er berettiget hertil, og *om* det ikke kan bebrejdes det offentlige (eller den private part), at dobbeltforsørgelsessituationen opstår.

Jeg har i anledning af en anden sag om tilbagebetaling af sygedagpenge, hvor der forelå en dobbeltforsørgelsessituation, og hvor situationen opstod som følge af en større udbetaling af sygedagpenge, på denne baggrund ikke fundet at kunne kritisere, at et amtsankenævn på grundlag af en dobbeltforsørgelsesbetragtning havde tiltrådt en kommunes krav om tilbagebetaling.

8. Jeg finder således i det hele ikke at have grundlag for at foretage videre vedrørende amtsankenævnets afgørelse.

...“